

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

«Συναρπαστικό!»

Ian Rankin

ARNE DAHL

ΕΠΤΑ ΜΕΙΟΝ ΕΝΑ

Μετάφραση: Γρηγόρης Κονδύλης

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Μέρος Ι

Τρέμουν τα φύλλα στις λεύκες. Τ' ακούει κι ας τρέχει, κι ας τρέχει όπως δεν έτρεξε ποτέ του ανάμεσα στα λιβαδόχορτα που φτάνουν ίσαμε το στέρνο του.

Και πάνω εκεί που το λιβάδι ξανοίγει, το θρόισμα γίνεται πολύ έντονο. Σταματάει. Τα δέντρα γίνονται ξαφνικά τόσο φορτικά ώστε να τον κάνουν να νιώθει λες και κάποιος θέλει να περάσει στο τώρα, κάποιος από άλλη εποχή. Αλλά μετά σκοντάφτει και το θρόισμα γίνεται πάλι ασθενέστερο. Αφού καταφέρνει να μην πέσει, βλέπει το χρυσοκίτρινο ανέμισμα των μαλλιών εκεί μπροστά του σχεδόν εξαφανισμένο, ανάμεσα στα ψηλά χορτάρια, κι αναγκάζεται να τρέξει ακόμα περισσότερο για να μη χάσει έδαφος.

Είναι μια καλοκαιριάτικη μέρα από εκείνες που γίνονται όλο και σπανιότερες. Με σύννεφα ανάλαφρα σαν πούπουλα να κόβουν σε φέτες λεπτές τον καταγάλανο ουρανό και με κάθε στέλεχος γρασιδιού να λάμπει με μια ιδιαίτερη πρασινωπή απόχρωση.

Έχουν ήδη τρέξει πολύ, πρώτα από τη στάση λεωφορείου και κατά μήκος του ολονένα και πιο έρημου δρόμου, μετά στο λιβάδι, και τώρα ατενίζουν, αρκετά μακριά, το μόλις και μετά βίας αντιληπτό στραφτάλισμα του νερού.

Δεν έπρεπε να τρέχει τόσο γρήγορα αν θέλει να διακρίνει το λεμβοστάσιο, το καταλαβαίνει αυτό, αλλά ξέρει ότι βρίσκε-

ται εκεί, κρυμμένο ανάμεσα στα δέντρα της ακρογιαλιάς, πράσινο προς καφετί και άσχημο και εντελώς υπέροχο.

Το χρυσοκίτρινο ανέμισμα των μαλλιών κόβει ταχύτητα. Κι ενώ κάνει μεταβολή μπροστά του, εκείνος γνωρίζει ήδη ότι θα ξαφνιαστεί. Ποτέ του δεν είχε σταματήσει να εκπλήσσεται, και ποτέ του δεν πρόκειται να το καταφέρει. Και ακριβώς τη στιγμή που γίνεται ορατό το περίγραμμα του ακανόνιστου προφίλ, το ξανακούει.

Δεν υπάρχουν λεύκες εκεί κοντά. Κι όμως, δεν ακούει τίποτ' άλλο πέρα από το θρόισμα των φυλλωμάτων τους, το οποίο γίνεται ψίθυρος, γίνεται τραγούδι.

Υπάρχει κάποιος κάπου που τον θέλει κάτι.

Και τότε καταλήγουν να κοιτάζονται κατάματα.

Ακόμη πασχίζει να πάρει ανάσα.

Κυριακή 25 Οκτωβρίου, ώρα 10.14

Τα φύλλα από τις λεύκες έτρεμαν και παρόλο που ο ουρανός ήταν σκοτεινός κι ανταριασμένος μ' εκείνον τον σχεδόν μεσαιωνικό τρόπο, φαινόταν να παράγεται ένα κάπως δυνατό θρόισμα ανάμεσα από τα τρεμάμενα φύλλα. Ο Μπέργερ κούνησε έντονα το κεφάλι, απόδιωξε όλες τις άσχετες εντυπώσεις και ανάγκασε το βλέμμα του να κατέβει από τις δεντροκορφές. Ο ξύλινος τοίχος που πίεζε την πλάτη του –τόσο σάπιος ώστε να τον νιώθει πορώδη– ανέκτησε μεμιάς το ψύχος και την υγρασία του.

Έριξε μια ματιά στα ερείπια των άλλων εξοχικών: μόλις και μετά βίας ορατά μέσα στην καταρρακτώδη βροχή. Δύο συνάδελφοι σκυφτοί δίπλα από κάθε εξοχικό, καθένας μ' ένα αλεξίσφαιρο γιλέκο που έσταζε νερά, καθένας με το όπλο στο χέρι. Τα βλέμματα ολωνών στράφηκαν στον Μπέργερ. Περίμεναν το σήμα. Εκείνος γύρισε πίσω και είδε τα ζαρκαδίσια μάτια, ορθάνοιχτα. Νερό κυλούσε στο πρόσωπο της Ντίαρ, λες κι ήταν όλο το κεφάλι της ένα μάτι που δάκρυζε ασταμάτητα.

Έξι μπάτσοι σε μια περιοχή παρατημένων εξοχικών μέσα στη νεροποντή.

Ο Μπέργερ έριξε μια ματιά από τη γωνία του εξοχικού. Το σπιτάκι δεν φαινόταν. Το είχαν δει όταν πλησίασαν αθόρυβα

από τον διπλανό δρόμο κι απλώθηκαν στο οικόπεδο. Αλλά δεν το έβλεπαν πια. Η βροχή το είχε καταβροχθίσει.

Πήρε μια βαθιά ανάσα. Ήταν αναπόφευκτο.

Μετά, ένα νεύμα προς το κοντινότερο ερείπιο: δυο άτομα όρμησαν σκυφτά στην καταιγίδα. Άλλο νεύμα προς την άλλη πλευρά: άλλα δυο άτομα ακολούθησαν, εξαφανίστηκαν σαν να 'πεσαν σε σβολιασμένη σούπα. Έπειτα μετακινήθηκε κι ο ίδιος ο Μπέργκερ, ακολουθούμενος από μια ανασαιμιά που σχεδόν παρέπεμπε σε λυγμό.

Ακόμη καμία οπτική επαφή με το σπίτι.

Ο ένας μετά τον άλλον άρχισαν να εμφανίζονται μέσα από τη βροχή οι συνάδελφοι, τέσσερις σκυφτές σιλουέτες με περισσό φορτίο σοβαρότητας για την αποστολή, έστω κι αν εκείνος έβλεπε μόνο τις πλάτες τους.

Σανίδι το σανίδι εμφανίστηκε και το σπίτι μέσα από τη βαριά καταχνιά. Σκούρο κόκκινο με λευκές λεπτομέρειες, μαύρα υφασμάτινα στόρια, μηδέν σημάδια ζωής. Και η βροχή, που δεν είχε σταματημό.

Πλησίαζαν τώρα. Πλησίαζαν σε όλα. Ίσως να πλησίαζαν και στο τέλος.

Ο Μπέργκερ ήξερε ότι δεν έπρεπε να σκέφτεται. Το παρόν ήταν το παν. Εδώ και τώρα. Πουθενά αλλού, ποτέ άλλοτε.

Μαζεύτηκαν στη βάση της σκάλας της υπερυψωμένης, κιτρι-νισμένης και ξεφλουδισμένης βεράντας. Δύο στόμια υδρορορών ξερονούσαν καταρράκτες νερού στα πόδια τους. Ύγρασία στα όρια της νοσηρότητας.

Τα βλέμματα στράφηκαν ξανά πάνω του. Τα μέτρησε. Τέσσερα συν η ανάσα της Ντίαρ στην πλάτη του. Ο Μπέργκερ τής έκανε νόημα να έρθει μπροστά, και τώρα κοιτούσε δέκα μάτια. Έπειτα έγνεψε καταφατικά. Δύο άντρες κινήθηκαν προς τη σκάλα, με την αδρεναλίνη να λάμπει στα ανοιχτοπράσινα μά-

τια του κοντότερου. Ο ψηλότερος κρατούσε τον κριό για την πόρτα στο χέρι.

Ο Μπέργερ τούς σταμάτησε. Ύπενθύμισε ψιθυριστά:

«Τον νου σας για παγίδες».

Η βροχή έγινε ξαφνικά σύμμαχός τους. Οι τυμπανοκρουσίες της πάνω στα κεραμίδια έπνιγαν τους ήχους των βημάτων στη σκάλα. Ο κριός ανυψώθηκε, πολλά όπλα απασφαλίστηκαν διαδοχικά. Μόλις η πόρτα τινάχτηκε προς τα μέσα, ένας άλλος ήχος πέρασε μέσα από τις τυμπανοκρουσίες της βροχής. Ο πνιχτός ήχος ξύλου που έσπαζε.

Άνοιγμα προς ένα βαθύ σκοτάδι.

Ο πρασινομάτης γλίστρησε στο σκοτάδι με προτεταμένο όπλο. Κύλησαν κάνα δυο δευτερόλεπτα. Φάνηκαν να έχουν πολύ μεγαλύτερη διάρκεια.

Ο Μπέργερ άκουσε τον εαυτό του να ανασαίνει μέσα από τον ήχο της βροχής, παραδόξως αργά. Ο χρόνος διαστάλθηκε.

Μια κραυγή έσκησε τον εκκωφαντικό θόρυβο της κακοκαιρίας. Αρχικά δεν ακούστηκε ανθρώπινη. Έπειτα διαμορφώθηκε σε μια κραυγή μάλλον έκπληξης παρά πόνου. Ο σαφέστερος τόνος μπροστά στο άγχος θανάτου.

Ο πρασινομάτης της ειδικής αστυνομικής δύναμης βγήκε μέσα από τα σκοτάδια. Ήταν κατάχλωμος. Το υπηρεσιακό του όπλο έπεσε με γδούπο στα σανίδια της βεράντας. Και μόνον όταν σωριάστηκε στο πλάι έγινε η κραυγή ουρλιαχτό. Ακόμη δεν ακουγόταν ανθρώπινο. Το αίμα ανακατευόταν με το νερό στο σανίδωμα καθώς δύο συνάδελφοι τον τραβούσαν στην άκρη. Δύο λάμες μαχαιριών προεξείχαν από τα μπράτσα του.

Ο Μπέργερ άκουσε τον ίδιο του τον στεναγμό, τον πόνο που έκρυβε, τον πόνο που δεν έπρεπε εντούτοις να ριζώσει εκεί, έναν πόνο που δεν έπρεπε να του σταθεί εμπόδιο. Έριξε ένα βλέμμα βιαστικό στο σκοτάδι και τράβηξε το κεφάλι του από το κού-

φωμα της πόρτας. Γύρισε προς τα πίσω. Η Ντίαρ σκυμμένη πολύ κάτω από το παράθυρο, με το όπλο έτοιμο για χρήση, τον φακό ψηλά, τα καστανά μάτια με την κρυστάλλινη καθαρότητα.

«Παγίδα» ψιθύρισε εκείνη.

«Είναι ήδη πολύ αργά. Ξανά» έκανε εκείνος δυνατά και μπήκε μέσα.

Ο μηχανισμός ήταν στον τοίχο του χολ. Κάποιου είδους λάμες είχαν εκτοξευτεί από αυτόν. Σε συγκεκριμένο ύψος, με συγκεκριμένη κατεύθυνση και στόχο. Η Ντίαρ έστρεψε τον φακό προς την αριστερή πλευρά, σε μια μισάνοιχτη πόρτα. Πιθανώς η κρεβατοκάμαρα.

Η κραυγή έξω στη βεράντα είχε γίνει τώρα πόνος, δεν ήταν πια καθαρό άγχος θανάτου, γεμάτο έκπληξη. Ύπήρχε κάτι παρadoxώς ελπιδοφόρο σε αυτό. Ήταν η κραυγή ενός άντρα που συνειδητοποιούσε πως παρ' όλα αυτά θα επιζούσε.

Ο Μπέργερ σήκωσε τον φακό, αλλά πριν να τον ανάψει τον κούνησε προς το μέρος των δύο αστυνομικών της ειδικής δύναμης που τον ακολουθούσαν, δείχνοντας τη σκάλα στα δεξιά τους. Τον κούνησε για να κρύψει ότι το χέρι του έτρεμε.

Οι συνάδελφοί του ανέβηκαν τα σκαλιά, κηλίδες φωτός τρεμπάιξαν για μια στιγμή στην οροφή πάνω από τη σκάλα, κι έπειτα ξανά σκοτάδι. Ο Μπέργερ περιεργάστηκε την Ντίαρ και έγνεψε. Στράφηκαν και οι δύο προς τη μισάνοιχτη πόρτα στ' αριστερά. Το άνοιγμα ήταν σκέτο σκοτάδι.

Βγήκαν οι καθρέφτες, κάτι καθρεφτάκια τηλεσκοπικά που έχωσαν ανάμεσα σε πόρτα και κούφωμα. Κανένα ίχνος παγίδευσης πουθενά. Ο Μπέργερ γλίστρησε πρώτος μέσα στο σκοτάδι, η Ντίαρ αμέσως μετά, καλύπτοντας ο ένας τον άλλον. Ο ασθενικός φωτισμός αποκάλυψε ένα γυμνό και έρημο καθιστικό, ένα μικρό, κλινικά καθαρό υπνοδωμάτιο και μια εξίσου πεντακάθαρη κουζίνα. Δεν υπήρχαν διόλου μυρωδιές.

Η κουζίνα διέγραφε και την τελευταία ελπίδα. Πεντακάθαρη. Και εντελώς άδεια.

Επέστρεψαν στο χολ την ίδια στιγμή που οι δύο αστυνομικοί κατέβαιναν τη σκάλα. Ο πρώτος κούνησε απλώς αρνητικά το κεφάλι.

Είχε περισσότερο φως στο χολ τώρα. Ο τραυματισμένος δεν φώναζε πια, απλώς βογκούσε. Οι δύο μακριές, λεπτές λεπίδες μαχαιριών χωρίς λαβή βρίσκονταν πεταμένες στα σανίδια. Η βροχή τις είχε ξεπλύνει από τα αίματα, όπως είχε ξεπλύνει και όλο το σανίδωμα της βεράντας.

Πεντακάθαρα όλα.

Ο Μπέργερ σήκωσε το βλέμμα. Είδε κάτω μακριά ένα ασθενοφόρο ν' ανηφορίζει προς την πύλη του μεγάλου, παραμελημένου οικοπέδου, είδε δύο βαν της αστυνομίας να είναι ήδη εκεί με τους μπλε φάρους αναμμένους δίπλα σε δύο άλλα οχήματα από διαφορετικές εταιρείες ΜΜΕ. Οι περίεργοι είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται εκεί που άρχιζε ο αποκλεισμός του χώρου. Η βροχή είχε μετατραπεί σε ψιχάλα.

Το βλέμμα του Μπέργερ στράφηκε στα σκαλιά της βεράντας –της υπερυψωμένης δυο μέτρα απ' το έδαφος βεράντας– και έκανε μια δρασκελιά προς το εσωτερικό του χολ ξανά. Είπε:

«Υπάρχει υπόγειο εδώ».

«Πώς το γνωρίζουμε αυτό δηλαδή;» ρώτησε η Ντίαρ. «Δεν υπάρχει πόρτα για υπόγειο πουθενά».

«Όχι, δεν υπάρχει» είπε ο Μπέργερ. «Ψάξτε για καταπακτή. Φορέστε γάντια».

Φόρεσαν πλαστικά γάντια, απλώθηκαν στον χώρο, ανέβασαν τα στόρια. Φως γλίστρησε μέσα, φιλτραρισμένο από τις συνεχείς σταλαματιές. Ο Μπέργερ τράβηξε έξω το κρεβάτι, έσπρωξε παραπερά τη σιφονιέρα. Τίποτα. Άκουγε ήχους από τα άλλα δωμάτια και εντέλει τη χαμηλή φωνή της Ντίαρ να λέει από την κουζίνα:

«Έλα εδώ».

Του έδειξε το σανιδένιο πάτωμα δίπλα στο ψυγείο. Εκείνος μόλις που διέκρινε ένα κάπως πιο ανοιχτόχρωμο τετράγωνο. Στο ίδιο μέγεθος με το ψυγείο.

Έσπρωξαν μαζί το ψυγείο στο πλάι, προς το πιο ανοιχτό κομμάτι του πατώματος. Ήρθαν και οι υπόλοιποι αστυνομικοί, τρία άτομα τώρα. Έβαλαν κι αυτοί ένα χέρι. Τελικά η συσκευή ήρθε στη θέση της.

Δίπλα στο ψυγείο, ανάμεσα σε καταψύκτη και ηλεκτρική κουζίνα, υπήρχαν ίχνη μιας καταπακτής δαπέδου, χωρίς καμιά λαβή.

Ο Μπέργερ κοίταξε το τετράγωνο. Όταν θα το άνοιγαν, όλα θ' άλλαζαν. Θα ξεκινούσε η πραγματική κάθοδος στο σκοτάδι.

Αναγκάστηκαν να παραβιάσουν την καταπακτή, τέσσερις άντρες με ό,τι κουζινικά είδη βρήκαν. Εντέλει, άνοιξε. Ο Μπέργερ τούς σταμάτησε όταν το άνοιγμα σηκώθηκε καμιά δεκαριά πόντους. Φώτισαν την περίμετρο. Η Ντίαρ έβαλε μέσα έναν καθρέφτη κι ερεύνησε τον χώρο ακολουθώντας τη δέσμη φωτός. Πουθενά παγίδα. Έπειτα τράβηξαν πάνω την καταπακτή. Πάταγος. Σκόνη σηκώθηκε από κάτω. Και σιωπή.

Κυρίως σιωπή.

Ο Μπέργερ άναψε τον φακό. Διέκρινε μια σκάλα. Πήδησε μέσα με τον φακό και το πιστόλι ψηλά.

Σκαλοπάτι το σκαλοπάτι, δέχτηκε την επίθεση του σκοταδιού ξανά. Ο φακός έκρυβε περισσότερα από όσα αποκάλυπτε. Ένας κόσμος κατακερματισμένος που δεν ήταν τίποτα περισσότερο από στενόχωρους, υπόγειους τοίχους και χαμηλές πόρτες που, μισάνοιχτες, έδιναν πρόσβαση σε νέα σκοτάδια, διαφορετικά σκοτάδια αλλά σκοτάδια ωστόσο.

Αυτό που τον χτύπησε πρώτα ήταν η μυρωδιά. Το γεγονός ότι δεν ήταν η μυρωδιά που φοβόταν. Και ότι του πήρε τόση ώρα να την αναγνωρίσει.

Ο υπόγειος χώρος ήταν μεγαλύτερος απ' ό,τι περίμενε. Υπήρχαν πόρτες προς κάθε πιθανή κατεύθυνση. Τσιμεντένιοι τοίχοι, σαφώς νεότεροι από το ίδιο το σπίτι.

Ο αέρας πνιχτός, κορεσμένος. Τίποτ' άλλο δεν θα μπορούσε να χωρέσει μέσα του. Παράθυρα πουθενά, ούτε ίχνος από άλλη πηγή φωτός πέρα από τους πέντε φωτεινούς κύκλους που αριόνταν πεισματικά να παραμείνουν ακίνητοι.

Η μυρωδιά έγινε εντονότερη. Ένα μείγμα. Περιττώματα. Ούρα. Πιθανώς αίμα. Όχι όμως πτώμα.

Όχι πτώμα.

Ο Μπέργερ περιεργάστηκε τους συναδέλφους του. Φαίνονταν πραγματικά εξαντλημένοι εκεί που έφαχναν τους μικροσκοπικούς χώρους. Ο Μπέργερ ήταν στον αριστερό, εσωτερικό χώρο, φώτιζε με τον φακό του τριγύρω. Δεν υπήρχε τίποτα εκεί, απολύτως τίποτα. Προσπάθησε να σκεφτεί την αρχιτεκτονική, το σχέδιο.

«Άδεια» είπε η Ντίαρ με το χλωμό της πρόσωπο να προβάλλει από μια πόρτα. «Αλλά η μυρωδιά από κάπου πρέπει να προέρχεται».

«Το υπόγειο είναι ασύμμετρο» είπε ο Μπέργερ κι έβαλε το χέρι του στον τοίχο. «Υπάρχει άλλο ένα δωμάτιο. Πού;»

Φώτισε τα πρόσωπά τους. Οι ρυτίδες στα σκεφτικά κούτελα βάθυναν λόγω της γωνίας πρόσπτωσης της δέσμης. Μετά ο Μπέργερ προχώρησε. Τον ακολούθησαν.

«Απλωθείτε λίγο» τους είπε όταν έφτασαν σε μια πόρτα. «Ψάξτε κατά μήκος του αριστερού τοίχου. Χρωματικές διαφορές, διαφορές στην επιφάνεια, οτιδήποτε».

Επέστρεψε στον μέσα αριστερό χώρο. Το χρώμα του τσιμέντου ίδιο παντού, τίποτα δεν φαινόταν να ξεχωρίζει. Ο Μπέργερ χτύπησε τον τοίχο· ένα δυνατό, γρήγορο άπερκατ χτύπημα. Το πλαστικό γάντι σχίστηκε, και κάτω από αυτό η σάρκα στις αρθρώσεις.

«Νομίζω ότι το πετύχαμε» ακούστηκε η φωνή της Ντίαρ από άγνωστο χώρο.

Ο Μπέργκερ τίναξε το χέρι του και πήγε προς τα εκεί. Η Ντίαρ είχε σκύψει στη δεξιά γωνία του δεξιού δωματίου, ένας αστυνομικός φώτιζε το μέρος με τρεμάμενο φως.

«Μη μου πεις ότι δεν υπάρχει διαφορά εδώ» έκανε η Ντίαρ.

Ο Μπέργκερ παρατήρησε τον τοίχο. Ίδιο χρώμα μπετόν, πιθανώς με μια μικροσκοπική χρωματική διαφορά, μισό τετραγωνικό μέτρο κάτω κάτω στη γωνία. Βήματα στη σκάλα. Ένας συνάδελφος μπήκε με τον κριό στο χέρι.

Ο Μπέργκερ τον σταμάτησε. Φρόντισε να στραφούν όλοι οι φακοί στη χρωματική διαφορά. Έβγαλε το κινητό και τράβηξε μια φωτογραφία. Έπειτα έγνεψε.

Ήταν δύσκολο να πάρει κανείς φόρα εκεί μέσα, ήταν πολύ στενός και χαμηλός ο χώρος. Παρόλο που ο άντρας δεν κατάφερε να πάρει καλή φόρα, ο μαύρος κύλινδρος διαπέρασε αμέσως τον τοίχο. Ο Μπέργκερ έβαλε το χέρι του στο σημείο. Γυφτοσανίδα, τίποτα περισσότερο. Έγνεψε, ο άντρας με τον κριό ταιλαντεύτηκε πάλι κάνα δυο φορές κι έπειτα άνοιξε μια τετράγωνη τρύπα στον τοίχο. Μετά ο κριός χτύπησε σε σκληρό μπετόν. Η τρύπα δεν θα γινόταν μεγαλύτερη χωρίς κανονικά εργαλεία.

Η τρύπα για την άβυσσο.

Ο καθρέφτης που έχωσαν στο άνοιγμα αντιγύρισε μόνο σκοτάδια. Ο Μπέργκερ είδε ότι η Ντίαρ κατάλαβε πως αυτή ήταν δική της δουλειά. Εκείνη θα είχε μεγαλύτερη ευχέρεια κινήσεων. Έστρεψε το βλέμμα της πάνω του. Υπήρχε φόβος εκεί μέσα.

«Να προσέχεις απλώς» έκανε εκείνος όσο πιο ήπια μπορούσε.

Η Ντίαρ ρίγησε. Έπειτα γονάτισε, έσκυψε και γλίστρησε μέσα, με αναπάντεχη ευκολία.

Πέρασε ώρα. Περισσότερη απ' όση θα έπρεπε.

Ένα κύμα τρόμου χτύπησε τον Μπέργκερ. Η αίσθηση ότι η

Ντίαρ είχε εξαφανιστεί, ότι την είχε στείλει ο ίδιος στην κόλαση δίχως καμία απολύτως προστασία.

Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν παράλογα αργά.

Έπειτα βγήκε ένας στεναγμός από το άνοιγμα, ένα συγκρατημένο βογκητό.

Ο Μπέργκερ κοίταξε τους άντρες της ειδικής δύναμης. Ήταν χλωμοί· ένας τους προσπαθούσε πυρετωδώς να σταματήσει το τρεμούλιασμα του αριστερού του χεριού.

Ο ίδιος γονάτισε, πήρε βαθιά ανάσα και σύρθηκε μέσα στο άνοιγμα.

Μέσα στον άγνωστο χώρο είδε την Ντίαρ με τα δύο χέρια μπροστά στο στόμα της. Κοίταξε στην άλλη άκρη. Κατά μήκος του πατώματος και σ' ένα τμήμα του τοίχου υπήρχαν λεκέδες, μεγάλοι λεκέδες. Η μυρωδιά πλέον είχε καταντήσει δυσωδία.

Όχι, όχι μία δυσωδία. Πολλές.

Καθώς σερνόταν προς τα μέσα με υπερβολική δύναμη, άρχισαν να πέφτουν βροχή οι εντυπώσεις. Στάθηκε στα πόδια του, σήκωσε τον φακό, πλησίασε.

Η Ντίαρ στεκόταν μπροστά στον έναν τοίχο. Ανάμεσα σε δύο δοκούς στήριξης από σάπιο ξύλο υπήρχε αυτό που τραβούσε όλη την προσοχή, σαν σε σκηνή. Στην άκρη υπήρχε ένας λεκές στο τσιμεντένιο πάτωμα, ένας μεγάλος λεκές, δίπλα σ' έναν αναποδογυρισμένο κουβά. Ανάμεσα από τις δοκούς υπήρχε άλλος ένας μεγάλος λεκές, σχεδόν στο ίδιο χρώμα, αλλά σαφώς διαφορετικός.

«Ω, που να πάρει ο διάολος» έκανε η Ντίαρ.

Ο Μπέργκερ κοίταξε τον λεκέ που απλωνόταν από το δάπεδο πάνω στον τοίχο. Αρκετά μεγάλος ώστε να φτάνει μέχρι τα ρουθούνια του η δυσωδία. Ακόμα και με τις ακαθαρσίες του κουβά χυμένες στο πάτωμα.

Για να μυρίζει έτσι, το αίμα ήταν πολύ.

Από την άλλη, το αίμα είχε πήξει κανονικά. Δεν είχαν αργήσει απλώς. Είχαν αργήσει πάρα πολύ.

Κοίταξε τους τοίχους, όλους τους τοίχους. Ήταν σαν να 'θελαν να του πουν κάτι. Σαν να φώναζαν.

Η Ντίαρ πήγε κοντά του. Αγκαλιάστηκαν, βιαστικά, φευγαλέα.

«Πρέπει ν' αφήσουμε τον χώρο όσο πιο ανέγγιχτο γίνεται» είπε εκείνος. «Προχώρα εσύ πρώτη στην έξοδο».

Είδε τα πόδια της να εξαφανίζονται. Έκανε κάνα δυο βήματα προς το άνοιγμα. Σταμάτησε, έριξε μια ματιά τριγύρω. Πήγε ξανά στις δύο δοκούς, άφησε τη δέσμη του φακού να τις διατρέξει από πάνω έως κάτω. Βρήκε εγχοπές στην αριστερή, περίπου τις ίδιες στη δεξιά, σε τρία επίπεδα. Κοίταξε κάτω, προς το πάτωμα. Πίσω από τη δεξιά δοκό υπήρχε κάτι, μισοσφηνωμένο. Ένα μικροσκοπικό αντικείμενο. Έσκυψε και το τράβηξε. Ήταν ένα γρανάζι, ένας οδοντωτός τροχός, πολύ, πάρα πολύ μικρός. Το περιεργάστηκε.

Έπειτα το έβαλε σε μια εξίσου μικρή σακούλα αποδεικτικών στοιχείων, την έκλεισε και την έβαλε στην τσέπη του.

Έβγαλε το κινητό, φωτογράφησε τις δοκούς από διαφορετικές γωνίες. Στράφηκε προς την ξεραμένη λιμνούλα αίματος. Τη φωτογράφησε κι αυτή. Έριξε το φως του φακού στον τοίχο τον οποίον είχε επίσης λερώσει το αίμα. Έβγαλε πολλές φωτογραφίες του τοίχου, ακόμα και στα σημεία που δεν υπήρχε αίμα.

Όλα έγιναν τόσο γρήγορα που δεν πρόλαβαν ούτε να σκεφτούν πως αργούσε και να του φωνάξουν. Έπειτα βρέθηκε στο άνοιγμα, έβγαλε τα χέρια του προς τα έξω, οι άλλοι τον τράβηξαν.

Ανέβηκαν τη σκάλα της καταπακτής, ο ένας μετά τον άλλον εξαυλώνονταν σ' ένα φως που ήταν αποχαυνωτικό. Βγήκαν έξω στη βεράντα· η βροχή είχε σταματήσει. Ο Μπέργερ και η Ντίαρ στέκονταν πολύ κοντά ο ένας στον άλλον. Ανάσαιναν ελεύθερα.

Εκεί υπήρχαν και μερικοί τεχνικοί του εγκληματολογικού με τις κλινικά καθαρές φόρμες τους, περιμένοντας ανυπόμονα. Ο υπέρβαρος επικεφαλής τους, ο Ρόμπιν, ανέβαινε τη σκάλα, κι ευτυχώς δεν υπήρχε άλλος επικεφαλής. Ο Άλαν δεν ήταν εκεί. Ο τραυματισμένος συνάδελφος ήταν εξαφανισμένος, το ίδιο και το ασθενοφόρο. Τα βαν της αστυνομίας ήταν ακόμη εκεί με τους φάρους αναμμένους, οι άνθρωποι των ΜΜΕ με τις κάμερες και τα μικρόφωνα έπεφταν πάνω στην ταινία αποκλεισμού, ο δε αριθμός των περιέργων είχε αυξηθεί σημαντικά.

Ενώ οι τεχνικοί έμπαιναν στο διαβολόσπιτο, ο Μπέργκερ κοίταξε το συγκεντρωμένο πλήθος. Τότε ήταν που είχε μια παράξενη, εντελώς φευγαλέα αίσθηση. Τράβηξε κι έβγαλε το πλαστικό γάντι από το αριστερό χέρι, σήκωσε το κινητό και πήρε μια φωτογραφία, έπειτα άλλες δύο, αν και η αίσθηση είχε ήδη χαθεί.

Κοίταξε το παλιό του Ρόλεξ. Το αισθάνθηκε ξένο στον καρπό του, μια που άλλαζε ρολόι κάθε Κυριακή. Οι δείκτες αργοκινούνταν προς τα εμπρός, κι ήταν σαν να έβλεπε αυτόν τον υπέροχο μικρό ωρολογιακό μηχανισμό να εξάγει, με τα ατέλειωτα τικ τακ του, το κάθε δευτερόλεπτο από την ανυπαρξία και τη λήθη. Έπειτα στράφηκε προς την Ντίαρ. Στην αρχή εκείνη φαινόταν να κοιτάζει το ρολόι του, αλλά μετά συνειδητοποίησε ότι το βλέμμα της ήταν στραμμένο χαμηλότερα, ότι περιεργαζόταν τα χέρια του, εκ των οποίων το δεξί ήταν ακόμη, εν μέρει τουλάχιστον, γαντοφορεμένο.

«Αιμορραγείς» είπε εκείνη.

«Όχι» έκανε ο Μπέργκερ και έβγαλε το γάντι. Μόρφασε.

Η Ντίαρ χαμογέλασε βεβιασμένα και έστρεψε το βλέμμα της στο πρόσωπό του. Τον περιεργάστηκε προσεκτικά. Πολύ προσεκτικά.

«Τι έγινε τώρα πάλι;» έκανε εκείνος εκνευρισμένος.

«“Ξανά”;» τον ρώτησε.

Ο Μπέργκερ άκουσε τα εισαγωγικά.

«Τι πράγμα;» ρώτησε εντούτοις.

«Όταν ήταν να μπούμε στο σπίτι, είπες ότι ήταν ήδη πολύ αργά. Ξανά».

«Ναι. Και;»

«Η Έλεν είναι η πρώτη μας υπόθεση έτσι κι αλλιώς, ή κάνω λάθος;»

Εκείνος χαμογέλασε. Κι ένιωσε ότι χαμογέλασε. Και του φάνηκε ανάρμοστο εκεί στη βεράντα που οδηγούσε στο βασίλειο του θανάτου.

«Χαίρομαι που σε ακούω να λες είναι» της είπε.

«Η Έλεν δεν είναι νεκρή» είπε εκείνη.

Αλλά το βλέμμα της δεν έλεγε να στραφεί αλλού.

«“Ξανά”;» επανέλαβε εκείνος στενάζοντας.

«Τι;» έκανε εκείνη προτρεπτικά.

«Μάλλον σκεφτόμουν πιο υπαρκτικά» της είπε και ανασήκωσε τους ώμους του. «Το πολύ αργά είναι το σλόγκαν μου».

Είχε σταματήσει να βρέχει.

ΕΝΑ ΘΡΙΛΕΡ ΠΟΥ ΚΟΒΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΣΑ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΕΣ ΑΝΑΤΡΟΠΕΣ ΤΗΣ ΠΛΟΚΗΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΤΟΥ ARNE DAHL

ΚΑΠΟΙΟΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ...

Σε κάθε εγκαταλελειμμένη σκηνή εγκλήματος υπάρχει ένα κρυμμένο στοιχείο: ένα μικρός οδοντωτός τροχός που σχεδόν δεν διακρίνεται με γυμνό μάτι. Κάποιος στέλνει στον επιθεωρητή Σαμ Μπέργερ ένα μήνυμα, κάποιος που ξέρει ότι μόνο αυτός θα καταλάβει το κρυπτογραφημένο χνάρι.

ΚΑΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ...

Όταν άλλη μια έφηβη εξαφανίζεται, ο Σαμ πρέπει να πείσει τους ανωτέρους του ότι έχουν να κάνουν με έναν σίριαλ κίλερ. Καθώς η αστυνομία συνεχίζει το κυνήγι για να εντοπίσει το τελευταίο θύμα, ο Σαμ είναι αναγκασμένος να φέρει στο φως βαθιά θαμμένους προσωπικούς δαίμονες. Δεν έχει άλλη επιλογή αν θέλει να καταλάβει το ζοφερό προσωπικό μήνυμα του δολοφόνου πριν εκπνεύσει ο χρόνος.

ΚΑΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΟΥ...

Ξεχωριστή, αβίαστη γραφή με τρομερό ρυθμό. Αυτό το βιβλίο είναι σαν αμαρτία, υποκύπτεις από την πρώτη αράδα και δεν μπορείς στιγμή να ξεφύγεις απ' τη σαγήνη του.

Peter James, συγγραφέας

Το νέο ζενίθ της σουηδικής αστυνομικής λογοτεχνίας. Ανυπομονούμε για τη συνέχεια.

Bücher

Πρέπει να μας πιστέψετε: Αυτό είναι το πιο ιδιοφυές βιβλίο που έχει γράψει έως σήμερα ο Arne Dahl.

Brigitte

Μην το χάσετε.

Shotsmag

ISBN:978-618-03-1581-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81581

Καθηλωτικό.

Sunday Times